

Montse: “El Xiprer és el món per un forat. Penso que a casa nostra ens ha influït moltíssim en la manera de veure les coses”

migdia ja acabava, perquè les dones havien d'anar a buscar els fills a l'escola, i em semblava que podia fer alguna cosa més i allà mateix em van dir que preguntés al Xiprer. Vaig començar-hi a anar un cop la setmana i hi he estat 8 anys. Els voluntaris estan molt ben organitzats aquí. Hi ha un equip a la cuina i cada setmana hi trobes les mateixes persones. Fèiem el dinar, el servíem i sèiem a taula quan era possible perquè de vegades hi havia un *overbooking* tan gran... Hi ha voluntaris que fan moltes hores. De vegades també ajudes amb el que surt, vaig fer classe a marroquins, durant un temps. A partir de la meva experiència la meva família també s'hi ha implicat molt, el meu marit, la meva filla gran també ha fet de voluntària...

Sou a punt de celebrar el 10è aniversari del Xiprer...

Mercè: Hi haurà un dia de maig que serem al Palau Olímpic que culminarà tot el que anirem fent des de primers d'any. Tenim molta il·lusió de visitar les entitats, que hi puguin anar un parell de voluntaris a explicar què és la casa, quin esperit ens mou i també farem dies de portes obertes perquè la gent ens pugui venir a veure. Volem fer una taula molt llarga al mig de la carretera on puguem seure tots. De moment, està tot en planificació. Tenim ganes que els usuaris siguin protagonistes de tot aquest procés.

Montse: El Xiprer és el món per un forat. Aquí sempre passen coses i cada dia és diferent. Penso que a casa nostra ens ha influït moltíssim, en la manera de veure les coses. El primer dia que vaig venir aquí, em va fer impressió asseure'm al costat dels usuaris però ara veig que als meus fills no els fa la impressió que em feia a mi. Hem tocat una mica de peus a terra. Al principi costa molt quan no hi estàs vinculat, fa una mica de basarda, però trobo que tots hem baixat bastant del pedestal. I a l'escola de dones igual, perquè et relaciones amb dones que són igual

que tu, amb els mateixos problemes i també trenques barreres i tot ho trobes molt més normal.

Continues anant a l'escola de dones...

Montse: Hi vaig diàriament. Fem idioma per a la gent estrangera i ara, a més, fem català, alfabetització i nivells més alts, informàtica i, a la tarda, activitats manuals. Al Xiprer els usuaris són majoritàriament homes i a l'escola, dones. Amb les dones tot flueix molt ràpid, ens ho passem molt bé i et permet conèixer món. Arribes a la mateixa conclusió: tots som iguals. Aquí en el Xiprer tu ajudes però és que també ets ajudat i si tens algun problema ets com si fossis un usuari, de seguida t'ajuda tothom i et sents acollit. Es crea una dinàmica molt fàcil.

Què voleu dir del Xiprer a la ciutadania de Granollers

Mercè: Apropar-se, d'igual a igual, a persones que tenen carencies això ens transforma, ens canvia la vida. El que és vidu, s'anima; al que té depressió, li passa; jo dic que aquesta és una casa de salut. Ha tingut un resultat que ningú s'esperava. Aquest contacte crea energia. Els voluntaris no deixen de venir, són molt complidors. Hi ha un bon rotlló impressionant i la gent està fent uns processos interiors preciosos. Ens hauríem de contagiar de l'esperit de donació, de compartir. Tenim molt clar que en el Xiprer no volem repartir, volem compartir.

Montse: Jo no tinc gens la sensació que vaig a ajudar algú. Faig aquesta feina i no m'imagino que aquestes persones m'hagin d'agrair res. Jo puc saber unes coses i puc instruir una altra persona perquè les aprengui però és que aquesta altra persona em dóna cinquanta voltes. Jo no estic per sobre del pla de ningú, a l'escola no ho noto gens i aquí tampoc. No tinc la sensació que estic fent una obra de caritat, perquè penso que n'he tret tant!